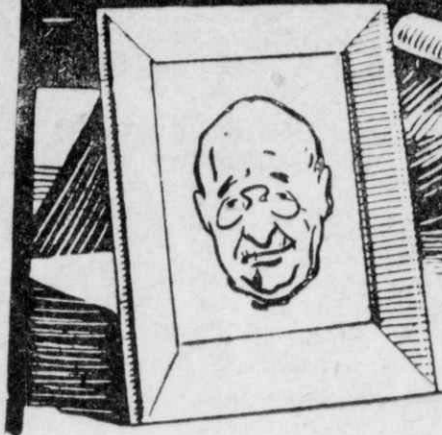


## ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ



## Ο ΜΟΥΣΑΦΙΡΗΣ

ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΨΥΧΑΡΗ



Πολλοί αναγνώσται μας μᾶς ρωτοῦν συχνά ποιους Ἕλληνας πεζογράφους πρέπει νὰ διαβάσουν, ποιά εἶνε τὰ καλύτερα ἑλληνικά διηγήματα. Γιὰ νὰ τοὺς διευκολύνουμε, ἀρχίζουμε ἀπὸ τοῦ παρόντος τεύχους τὴν δημοσίευσιν τῶν καλύτερων ἑλληνικῶν διηγημάτων, τὰ ὁποῖα —εἰμεθα βέβαιοι— θὰ διαβάσουν ὅλοι οἱ ἀναγνώσται μας.

«Ἄξαφνα, στὸν ὕπνο μου μέσα, μὲ φάνηκε πὼς τὸ ρολόγι μου σπάνει. Δὲν τᾶκουγα πειά. Ξύπνησα τὴν ἴδια στιγμή κι ἄρχισα ἀμέσως νὰ μετρῶ. Μετροῦσα καὶ στέκουμουν καὶ δὲν τολμοῦσα. Ἦταν ἡ ὥρα μιὰ τὸ πρωτὶ. Ἐκεῖ πού κοιμούμουν ἤσυχα, δὲν ξέρω πὼς, μὲ κατέβηκε μιὰ ὑποψία, ὀρμητικά, σὰν τᾶστροπελέκι. Καὶ τώρα, μὲ τὰ μάτια ἀνοιχτά, πολεμοῦσα καὶ δὲν μποροῦσα νὰ τελειώσω τὸ λογαριασμὸ μου.

Θὰ πάρω χαρτί γιὰ νὰ σημειώσω. Στάσου ἄν διοῦμε. Ἡ ἀδερφή μου Ὁ ἀντρας τῆς οὐδ. Τὰ τρία τους τὰ παιδιά πέντε. Ὁ παππούς ἕξι. Ἡ μητέρα ἑπτὰ. Ὁ θεῖος κ' ἡ θεία ἑννιά. Τὰ ξαδέλφια μας ἔντεκα. Ἐγὼ δώδεκα.

Κ' οἱ δοῦλοι κοιμούνται στᾶλλο σπίτι. Εἶνε κι ἄφτος ὁ καταραμένος. Ὁ μουσαφίρης. Τοῦ πατέρα ὁ φίλος. Τὴν ἀνοιξη, κάθε χρόνο, πρέπει νάρθη στὴν ἐξοχή, νὰ μᾶς κάμη βίζιτα.

Δώδεκα. Καθίσαμε τὸ λοιπὸ στὸ τραπέζι δεκατρεῖς. Θὰ κοιμηθούμε δεκατρεῖς ὅλη τὴ νύχτα.

Ὅχι! δὲν γίνεται. Εἶνε ἀδύνατο νὰ γίνη. Δὲν μπορεῖ νὰ ξυπνήσουμε δεκατρεῖς.

Θὰ ξυπνήσουμε δώδεκα. Ποιὸς ἀραγες, ποιὸς εἶνε πού δὲ θὰ ξυπνήση μὲ τοὺς ἄλλους;

Ποιὸς; Ἐγὼ πού τὸ συλλογίστηκα. Εἶνε ἀλήθεια πού θὰ πεθάνω; Προτοῦ φέξη;

Τί νὰ κάμω; τί νὰ κάμω, γιὰ νὰ γλυτώσω;

Ὁ ἴδιος ἄφτος ὁ καταραμένος πού ἦρθε καὶ πέρασι.

Ἡσυχασα! Ὁ φόβος μου δὲν εἶχε τὸν τόπο του. Τίποτις δὲ θὰ μὲ τύχη. Νὰ πού ἦρθε καὶ πέρασι καὶ δὲν ἔπαθε τίποτε κακίς.

Πέρασι; Θυμοῦμαι. Φρίκη μὲ πιάνει.

Νοῖ, πέρασι, τὴν ἀνοιξη, σωστὸς ἑνὸς χρόνου, ἦταν πάλε ἀφ' ἑσῶ.

Ἦταν πάλε μουσαφίρης.

Στάσου! στάσου! Ἄχ! τί τρομάρα!

Σὰ ἄφωναξε ἡ καρδίκα μου φοβερά.

Λονάρισσε, πρόσσε μὴν κάμη λαθος.

Πέρασι, τὴν ἴδια νύχτα, κοιμηθίκαμε δεκατρεῖς πέρασι, τὴν ἴδια μέρα δεκατρεῖς καθίσαμε στὸ τραπέζι.

Λέν πὼς ὁ χρόνος νὰ σωθῆ, γιὰ νὰ γίνῃ τὸ κακό.

Ἄχ! γιὰτί ὁ πατέρας νὰ πεθάνῃ; Νὰ ζοῦσε, θὰ εἰμάστε δεκατέσσερεις. Πρόπερσι πέθανε μεγάλωσαν τὰ παιδιά καὶ μᾶς τᾶβαλαν πιά κι ἄφτα στὸ τραπέζι μᾶς.

Ἐτσι θέλησε ὁ παππούς. Ἐτσι τὸ θέλησε ἡ κακὴ μου τύχη!

Ἡ μητέρα μὲ τῶλεγε πέρασι. Εἶχε δίκιο.

Ὅχι! δὲν τὴν ἄκουσα. Νὰ μὴν καθίσαμε στὸ τραπέζι δεκατρεῖς. Δὲν τὴν ἄκουγα καὶ γελοῦσα. Δὲν ἄφησα νὰ βγοῦν τὰ

παιδιά.

Μιὰ φορά νὰ πέση πουθενὰ ὁ θάνατος, πέφτει, πέφτει κι ἀνασσαμὸ δὲν ἔχει.

Ἐνα χρόνο, ἕναν ὀλάκερο χρόνο, ἔκαμε ὁ Χάρος βίγλω τριγύρω στὸ σπίτι καὶ τώρα ἐμένα θ' ἀρπάξῃ.

Μή! Μή!

Πότε φέγγει; Στις πέντε.

Στις πέντε, πεθαμένος. Τελείωσε, πάει! Νὰ μὴ φέξη, γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ! Ἄς μποροῦσε τουλάχιστο νὰ φέξη μιὰ ὥρα πὶ ἄργα νὰ ξεχνιάση τὸ Χάρο.

Τί εἶνε πού τρίζει; Κάτι κρότους ἀκούω. Ὁ κρότος μεγαλώνει. Μὲ τρομάζει.

Κατάλαβα τί εἶνε. Τίποτις δὲν εἶνε. Τοῦ παπποῦ ἡ ἀναπνοή, στὴν κάμερη πλάγι, πού κοιμάται...

Βαρειά, βαρειά παίρνει τὴν ἀναπνοή του. Δυσκολεύεται νὰ τὴν πάρῃ. Τί καρδιοχτύπια εἶνε τοῦτα; Τᾶκούω ἴσα μὲ δῶ.

Ἄχ! καὶ πὼς νὰ μὴν τὸ συλλογιστῶ ἀμέσως; Ἐνεῖνητα δυὸ χρονῶ γέρος. Ἐκεῖνος θὰ πεθάνῃ.

Ἦρθε ἡ ὥρα του. Ἦρθε. Καὶ πάει ὁ γέρος.

Εἶδες πὼς χωράτεθε, πὼς ἔπαιζε κάτω στὸ τραπέζι μᾶς; Ὁ Χάρος πίσω του στεκότανε καὶ στραβοκύτταζε. Θὰ παλαίψη ὁ γέρος εἶνε σὰν τὸ σίδερο. Μὰ τί θέλεις πιά;

Σώπασε τὸ καρδιοχτύπι. Τί; Κι ὄλας; Νὰ πού ξαναρχίζει. Τί καρδιοχτύπι τρομερό. Σηκώνεται, περπατεῖ, τρέχει τρέχει τὸ καρδιοχτύπι, μπαίνει στὴν κάμερή μου, στὰ σεντόνια μου μέσα, στὸ ποκάμισό μου, στὸ στήθος μου μπήκε.

Δὲν ἦταν τοῦ παπποῦ τὸ καρδιοχτύπι. Ἦταν τὸ δικό μου — καὶ τώρα τ' ἀκούω.

Μεγαλώνει, μεγαλώνει ὥρα τὴν ὥρα.

Ξέρω πιά πού θὰ πεθάνω. Θεοφάνερα τὸ βλέπω. Θὰ πεθάνω μόνο καὶ μόνο γιὰτί φοβοῦμαι πὼς θὰ πεθάνω.

Ὁ καταραμένος ὁ μουσαφίρης! Ἐκεῖνος ὄλα τὰ φταίει.

Γίνεται τέτοιο πράμα; Ἐγὼ, ἐγὼ νὰ φοβοῦμαι; Ἐγὼ νὰ τρέμω; Ἐγὼ νὰ πιστέβω σ' ἄφτα καὶ νὰ πεθάνω πού τὰ πιστέβω; Δὲ γίνεται. Νὰ συλλογιστῶ, νάρθω στὸ νοῦ μου. Δὲν μπορῶ. Εἶνε ἀλήθεια πού δὲν μπορῶ; Καὶ γιὰτί, γιὰτί; Τί ἀνεξήγητο πού εἶνε! Διάβασε, σπούδασε στὰ βιβλία, δυνάμωσε τὰ μυαλά σου ὕστερα νὰ πού κατήντησες ἀκούς τέτοια παραμύθια! Καὶ ποιὸς ἄφτος; Ἐγὼ πού καὶ θρησκὸς δὲν εἶμαι, δὲν εἶμαι, διόλου.

Ἰσα ἴσια γιὰ τοῦτο. Εἶμαι τώρα μόνος καὶ φοβοῦμαι.

Μόνος, ὀλομόναχος. Ὁ κόσμος καὶ γώ. Τίποτις ἄλλο. Στὸν οὐρανὸ κανένας!

Καὶ τί ἔχει νὰ πῆ; Ἄς εἶνε στὸν οὐρανὸ ἢ ἄς μὴν εἶνε, ὅπως κι ἂν τὸ πάρῃς, ἢ ἔτσι ἢ ἄλλιως, ἡ ἰδέα μου μπορεῖ πάντα νὰ εἶνε μπόσικη. Καὶ δὲν τὸ βλέπω πὼς εἶνε παραμύθια; Φτάνει πιά. Πρέπει νὰ φανῶ ἀντρας. Τί; δὲν τὸ κατάρθωσα ἀκόμη νὰ τὰ ξεφορτωθῶ, νὰ τὰ ξετινάξω ἀφτὰ τὰ παιδιακίσια πού εἶνε ντροπή;

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς...

Μ' ἔμαθε ἡ μάνα μου νὰ τὸ λέω. Ἄς τὸ πῶ καὶ τώρα, νὰ μὲ σώσῃ τί πειράζει;

Ὅχι! δὲν ἔχει δύναμη νὰ μὲ σώσῃ, ἀφοῦ



δέν πιστέβω. Τέλειωσε! Θα πεθάνω.

Νά πού κάτι νόημα έχουν κι' άφτά τά παραμύθια. Πές τα άνόητα όσο θέλεις' σέ κυνηγοῦν όπου πᾶς, σέ παραζαλίζουνε, σοῦ βάζουν άνω κάτω τὸ κεφάλι καὶ γίνεται τότες τὸ κακό. Νομίζεις πὼς κάτι θά τύχη, καὶ τυχαίνει, γιατί τὸ νομίζεις.

Τρεῖς ἡμισυ.

Χτύπα, χτύπα, καρδιά μου, καὶ σπάσε σάν τὸ ρολόγι.

"Επρεπε νάχω τίποτις άπάνω μου, κανένα φυλαχτὸ, ὅ,τι κι' άν εἶνε. Τόχεις καὶ σοῦ δίνει θάρρος καὶ σέ προφυλάγει. Νά τὸ πιάσω, νά τὸ βαστάξω, νά μὴ φύγη.

"Αχ! τί σκουπίδι πὸ εἶνε ὁ άνθρωπος! Νά! τὸ θάρρος εἶνε πὸ τοῦ λείπει. Δέ θέλει μοναξιά' εἶνε γεμάτος άγάπη καὶ πόνο, ἔχει άπέραντη καρδιά κι' ὅλα τὰ ζωντανέβει καὶ σ' ὅλα μέσα βάζει τὴν ψυχὴ του. Νομίζει πὼς ὅλα ἔχουν τὴν ἴδια ψυχὴ καὶ πὼς ἀπὸ παντοῦ βγαίνει θλίψη ἢ χαρά.

Καὶ ποιὸς ξέρει άν ἔχη λάθος!

Νά πὸ ἔβλαψε, νά πὸ μπορεῖ κι' ἕνα νούμερο νά βλάψῃ.

Τέσσερις παρὰ κάρτο.

"Ερχεται ὁ Χάρος καὶ τοῦ κάκου.

"Ὀλα, ὅλα τὰ ξαναβλέπω μὲ μιὰς. Τὰ χαρούμενά μου τὰ νιάτα, τὴ ζωὴ μου ἀπὸ παιδί. Κάθουνταν ὁ παπποῦς άπάνω στοῦ σοφᾶ καὶ μ' ἔπαιρνε στὴ γουῦνά του μέσα καὶ κρύφτουμουν καὶ γελοῦσε ὁ παπποῦς! Πόσο μ' άγαποῦσε! Νά μὴν πεθάνῃ τώρα, νά γλυτώσω; Κάτω, ἐκεῖ κάτω στὸν μπαξέ, τί πρασινάδα πὸ ἦταν! Πήγαινα κι' ἔτρωγα ἔρίκια. "Αγουρα τὰ διάλεγα καὶ μ' ἄρεζαν. "Ὀχι! κι' ἀπὸ τὸ παράθυρο νά σκύψω νά διῶ, δέν τὰ βλέπω πᾶ τὰ δέντρα καὶ τίς πρασινάδες. Εἶνε νύχτα παντοτεινὴ γιὰ μένα. "Αχ! τί καλός, τί άραῖος πὸ εἶνε ὁ ἥλιος!

Δέ θέλω! Δέ θέλω!

Κάτασπρο τὸ πρόσωπό μου στὸν καθρέφτη. Φαίνεται πὼς θά πεθάνω μὲ τέτοιο τρόπο. θά χτυπᾶ, θά χτυπᾶ ἢ καρδιά μου, ὥσπου νά πιαστῇ ἢ άναπνοή μου. Πιάνεται. Ὁ Χάρος μὲ πλακώνει. Τὸ κεφάλι μου θά γίνῃ φλόγα.

Τέσσερις.

Νά σκοτώσω κανέναν κι' ἔτσι νά γλυτώσω.

Πρέπει νά πεθάνῃ ὁ μουσαφίρης.

Νά, τώρα, γρήγορα θά πιαστῇ καὶ τὸ κεφάλι μου. "Ἴδρος, κρύος ἴδρος μὲ περιχύνει. "Αφοῦ πιαστῇ καὶ τὸ κεφάλι μου, δέ θά νοιώθω τίποτις πᾶ, δέ θά νοιώθω τὸν πόνο. Ἐψυχομαχῶ.

Νά φωνάξω, νάρθη κανέναν! Δέν ἔχω φωνή.

Νά σηκωθῶ, νά τρέξω, νά φύγω. Δέν μπορῶ.

— "Εχω πιστολι στὸ σεργιτάρι.

Τέσσερις καὶ κάρτο.

Θέλω νά καθίσω ἡσυχά στὸ κρεβάτι, νά μετρήσω τὰ καρδιοχτύπια μου ἕνα ἕνα, ὥσπου νά σωθοῦνε. Νά κάμω κουράγιο. Τί νά παλαίθω τώρα; "Εγινε πᾶ τὸ κακό. Σέ λίγη ὥρα...

Εἶνε σάν τὰ κύματα πὸ τρεμοπηδάνε. Φούσκωσε ἢ θάλασσα καὶ θά μὲ πνίξῃ.

Λίγο-λίγο.

Πόσο ἔχω άκόμη:

Νά τελειώσῃ άφτὸ τὸ βάσανο πᾶ. "Ὅταν πεθάνω, θά πεθάνῃ κι' ὁ φόβος μαζί μου. "Ετσι θά γλυτώσω.

Ποῦ κοιμάται ὁ μουσαφίρης;

Τέσσερις ἡμισυ.

Νά σηκωθῶ! Νά πολεμήσω! Κάπου νά πᾶω. Νά βγῶ ὀξω ἀπὸ τὸ σπίτι, νά μὴν εἶμαστε μέσα δεκατρεῖς. Μούδιασε ἢ καρδιά μου καὶ δέν μπορῶ. Εἶμαι τοῦ Χάρου. Δέ θά μὲ λυπηθῇ καὶ κανένας; Γίνεται νά πεθάνω, πὸ ἔχω τόσα νά κάμω, πὸ ἔχω τόσα στὸ νοῦ μου; "Ὀχι! τέτοιο ἄδικο δέν μπορεῖ. Σηκώνουμαι καὶ παλαίθω καὶ σκοτώνω. Ὁ καταραμένος ὁ μουσαφίρης! "Εχω δύναμη άκόμη. Νοιώθω πὼς ἔχω. Θά σηκωθῶ. Νά πεθάνῃ άφτός, νά ἡσυχάσουμ ὅλοι. Νά μποῦν ὅλα σέ τάξη.

"Αχ! ἄς μποροῦσα μόνο νά κουνήσω τὸ πόδι!

Νά σκοτωθῶ, νά σκοτωθῶ, νά τελειώσῃ;

Μ' ἔπιασε, μ' ἔπιασε ὁ Χάρος καὶ μὲ βαστά.

Πέντε παρὰ κάρτο!...».

Ξύπνησα τότες μὲ τὰ σωστά μου. Ἦταν ἢ ὥρα ὀχτώ. Εἶχα φαντασθῇ στὸν ὕπνο μου μέσα πὼς ξυπνοῦσα. Κον-

## ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Στὴ Βιέννη, κάποιος ἔμπορος ζήτησε νά πάρῃ διαζῦγιο ἀπὸ τὴν γυναῖκά του, ἰσχυριζόμενος ὅτι τοῦ ἦταν ἄδύνατο νά συζήσῃ μαζί της... γιατί τὸ ἕτερον ἡμισῦ του εἶχε γεννηθῇ ὑπὸ άστερισμὸ τελείως αντίθετο ἀπ' τὸν δικό του.

Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι τὸ δικαστήριον παραδέχθηκε τὴν άστρολογικὴ αντίληψιν τοῦ ἑνάγοντος ὡς ὀρθὴ καὶ τοῦ παρεχώρησε τὸ διαζῦγιο.

— 65 κάτοικοι τοῦ Τεξᾶς άποφάσισαν ὅλοι μαζί νά μὴ ξυριστοῦν ἐπὶ τρεῖς μῆνες.

Στὴν άπόφασιν αὐτὴ προέβησαν γιατί διάβασαν στὶς ἔφημερίδες μίαν άγγελίαν, μὲ τὴν ὁποία ἢ Ἐπιτροπὴ τῆς ἔργωνάσεως τοῦ Ἰωβιλαίου τῆς πρώτης Ἐξορμήσεως τῶν Χρυσοθηρῶν, ζητοῦσε 100 Ἄμερικανούς, μὲ ἔμφανισιν χρυσοθηρῶν τῆς τότε ἔποχῆς, οἱ ὅποιοι νά λάβουν μέρος στὶς γιορτές.

— Στὴν πόλιν Σζέγκντ τῆς νοτίου Οὐγγαρίας, ὅλοι οἱ κάτοχοι σκύλων, γιὰ νά ἐπιτύχουν τὴν άκύρωσιν ἑνὸς νόμου, δυνάμει τοῦ ὁποίου ἠῦξανε ἢ φορολογία ἐπὶ τῶν τετραπόδων αὐτῶν, ἔδρασαν μαζί μὲ τοὺς σκύλους των κατὰ τὸν ἔξῃς άποτελεσματικὸ ὅσο καὶ κινηματογραφικὸ τρόπο.

Συγκεντρώθηκαν ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο τῶν δικαστικῶν συμβούλων, τοὺς ὁποίους άπειλήσαν ὅτι, άν δέν προβοῦν στὴν άμεσὴ άκύρωσιν τοῦ σχετικοῦ νόμου, θ' άφήσουν τὰ σκυλιά τους ἑλεύθερα νά διεκδικήσουν μὲ τὰ... δόντια τους τὰ δικαιώματά τους.

Περὶτὸ νά σᾶς ποῦμε ὅτι ὁ νόμος άκυρώθηκε παρευθῦς.

— Τὸν περασμένο μῆνα, σέ μερικὰς περιοχὰς τῆς Στηρίας, στὴν Αὐστρία, ἔπεσε κόκκινο χιόνι.

Τὸ φαινόμενο αὐτὸ, τὸ ὁποῖο ἔχει παρατηρηθῇ καὶ στὸ παρελθόν, ὀφείλεται σέ ἰσχυρὰ ρεύματα ἄερος, τὰ ὁποία άνυψῶσαν ἕνα εἶδος κοκκινωπῆς ἄμμου ἀπὸ τὴν Σαχάρα καὶ τὴν μετέφεραν στὶς Ἄλπεις, ὅπου τὴν άνέμιξαν μὲ τὰ σύγνεφα.

Ἐπολογίσθηκε ἔπίσης ὅτι τὸ χρωματιστὸ χιόνι πὸ ἔπεσε, περιεῖχε 20.000 τόννους ἄμμου.

— "Ενας ἔξυπνος Σκωτσέζος διαρρήκτης εἶχε κατορθῶσει νά παραμείνῃ ασύλληπτος ἐπὶ πολλὰ χρόνια, χάρις στὸ... ξύλο ποῦτρωγε ἄ-

τὸ τὴ γυναῖκά του! Οἱ συζυγικοὶ αὐτοὶ διαπληκτισμοὶ ἦσαν ὁμως φαινομενικοὶ καὶ εἶχαν σκοπὸν νά ρίχνουν στάχτη στὰ μάτια τῶν γειτόνων.

Πράγματι τὸ κόλλο αὐτὸ εἶχε φέρει ἄριστα άποτελέσματα. Ὅσάκις δηλαδὴ ἢ ὑπόνοιες τῆς άστυνομίας ἔστρέφοντο κατὰ τοῦ Σκωτσέζου καὶ τ' άστυνομικὰ ὄργανα ζητοῦσαν πληροφορίες ἀπὸ τοὺς γειτονας γιὰ τὸ «μυστηριῶδες ἄνδράγυνο», ἐκείνοι... ἔδχιζαν τὰ ρούχά τους ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός, τὸν ὁποῖον θεωροῦσαν ὑποπτό, ἦταν ἕνα ἄκακο ἄρνάκι καὶ ὅτι ἢ γυναῖκά του καθημερινῶς τὸν ἔβριζε καὶ τὸν ἔδερνε μπροστά τους.

— Τὸ μαῦρο φεῖδι «Μπαμπῶ», τὸ πιὸ θανατηφόρο ἀπ' ὅλα τὰ φεῖδια τῆς Ἄφρικῆς, τρέχει πιὸ γρήγορα κι' ἀπὸ τὸ ταχύτερο ἄλογο.

Μπορεῖ δηλαδὴ νά διανύῃ 40 χιλιόμετρα τὴν ὥρα.

— Ἡ περισσότερὰς τηλεφωνικὰς συνδιαλέξεις γίνονται στὸν Καναδᾶ.

Ἡ ταχύτης τῆς φωνῆς πὸ μεταβιβάζεται διὰ τοῦ τηλεφωνικοῦ σύρματος εἶνε 92.000 μίλλια τὸ δευτερόλεπτο.

— Στὴ Βαρσοβία τὸν περασμένο μῆνα χώρισε τὸ νεώτερο ζευγάρι: Ὁ σύζυγος ἦταν 14 χρονῶν καὶ ἢ σύζυγος 13.

τέβουν τώρα δέκα χρόνια πὸ εἶδα τὸ φοβερὸ άφτὸ ὄνειρο καὶ τῶγραφᾶ ἄμέσως τὸ πρῶτ, νά τὸ θυμοῦμαι. Τί καλὰ πὸ περνούσαμε τότες στὸ σπίτι μας στὴν ἔλοχῃ! Ζοῦσε ὁ καλός μου ὁ παπποῦς. Πρόπερσαι πέρανε ὁ καημένος, ἕκατὸ χρονῶ γέρος. Δέν εἶμαστε στὸ τρεπέζι δεκατρεῖς, ὅταν ἔρχεται ὁ μουσαφίρης.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΨΥΧΑΡΗΣ

